

7. SOUDNICTVÍ V OBDOBÍ MEZIVÁLEČNÉHO ČESKOSLOVENSKA A OBDOBÍ NESVOBODY (1918–1945)

7.1 Společensko-politické základy státní organizace

Vytvoření Československa bylo logickým vyústěním revolučního národně osvobozenického boje Čechů a Slováků a aktivizace zahraničního odboje. Bylo zákonitým splněním dlouhodobých oprávněných tužeb lidu po národní svobodě a samostatnosti, po svržení habsburské nadvlády.

Národní výbor převzal moc, na Slovensku vznikla Slovenská národní rada. Bylo třeba vyřešit národnostní problémy, zkonsolidovat ekonomiku a oživit veřejnou správu. Nejprve prozatímní (1918) a poté definitivní ústava (1920) zajistila demokratický parlamentní systém.

Vznik Československé republiky v roce 1918 nepřinesl do organizace soudnictví výraznější změny. Recepčním zákonem č. 11/1918 Sb. byla převzata téměř kompletní soustava rakouského a uherského soudnictví. Vznikly jen některé nové soudy, což si vynutila právní praxe, u některých soudů došlo ke změně jejich názvů.

Dne 13. listopadu 1918 byla vydána prozatímní ústava jako zákon č. 37/1918 Sb. O soudnictví zde bylo možné se dočíst jen v § 13 o vyhlásování rozsudků „Rozsudky a nálezy soudů vyhlášují se jménem republiky“.

V definitivní ústavě z roku 1920 (ze dne 29. února 1920 publikována pod č. 121/1920 Sb.) byla moci soudcovské věnována čtvrtá hlava:

„§ 94 (1) Soudnictví vykonává se státními soudy; zákon stanoví jejich organizaci, příslušnost věcnou i místní, jakož i řízení před nimi.

(2) Nikdo nesmí býti odňat svému zákonnému soudci.

(3) Jen v řízení trestním mohou býti zavedeny soudy výjimečné, a to pouze v případech zákonem předem stanovených a na dobu obmezenou.

§ 95 (1) Soudní moc v civilních právních věcech přísluší soudům civilním, a to buď řádným, nebo mimořádným a rozhodčím, soudní moc ve věcech trestních přísluší občanským soudům trestním, pokud není zvláštním zákonem přikázána trestním soudům vojenským, nebo pokud věci tyto nemají býti podle všeobecných předpisů projednávány v trestním řízení policejním nebo finančním.

(2) Pro celé území Československé republiky zřízen jest jediný nejvyšší soud.

(3) Příslušnost a působnost porot upravují zvláštní zákony.

(4) Působnost poroty může býti na čas zastavena v případech zákonem stanovených.

(5) Pravomoc soudů vojenských může býti rozšířena na obyvatelstvo civilní podle zákonných ustanovení jen v době války, a to jen pro činy spáchané v této době.

§ 96 (1) Soudnictví jest ve všech stolicích odděleno od správy.

(2) Řešení sporů o příslušnost mezi soudy a úřady správními upravuje zákon.

§ 97 (1) Zákon stanoví podmínky nutné k dosažení úřadu soudce z povolání.

(2) Služební poměry soudců upraví zvláštní zákon.

§ 98 (1) Veškerí soudcové vykonávají svůj úřad neodvisle, jsouce vázáni jen zákonem.

(2) Přisahou služební soudcové příslibtež, že budou zachovávatí zákony.

§ 99 (1) Soudcové z povolání jsou ustanovováni na svá místa vždy trvale; proti své vůli mohou býti přeloženi, sesazeni nebo do výslužby dáni jen v případech nové organizace soudní po dobu zákonem stanovenou nebo na základě pravoplatného disciplinárního nálezu; do výslužby mohou býti dáni na základě pravoplatného nálezu také, když dosáhnou stáří zákonem stanoveného. Podrobnosti ustanovuje zvláštní zákon, jenž též stanoví, za jakých podmínek mohou býti soudcové suspendováni z úřadů.

(2) Senáty u sborových soudů I. a II. stolice jsou po celý rok stálé; výjimky stanoví zákon.

§ 100 Soudcové z povolání nesmějí zastávat jiných funkcí place-
ných stálých neb občasných, pokud zákon nestanoví výjimky.

§ 101 (1) Rozsudky vyhlášují se jménem republiky.

(2) Líčení před soudy jest ústní a veřejné; rozsudky ve věcech trest-
ních prohlašují se vždy veřejně; veřejnost při přelíčení smí býti vylou-
čena jen v případech zákonem stanovených.

(3) V řízení před soudy trestními platí zásada obžalovací.

§ 102 Soudcové mají právo, řešíce určitou právní věc, zkoumati plat-
nost nařízení; při zákoně mohou jen zkoumati, byl-li řádně vyhlášen (§ 51).

§ 103 (1) Presidentu republiky přísluší právo udíleti amnestii, pro-
míjeti nebo zmírňovati tresty a právní následky odsouzení trestními
soudy, zvláště též ztrátu volebního práva do Národního shromáždění
a jiných zastupitelských sborů, jakož i – s vyloučením trestných činů
soukromožalobních – nařizovati, aby soudní trestní řízení nebylo zaha-
jováno nebo nebylo v něm pokračováno.

(2) Tato práva nepřislušejí presidentovi republiky, jde-li o členy vlá-
dy obžalované neb odsouzené podle § 79.

§ 104 Jak ručí stát a soudcové za náhradu škody, kterou tito způso-
bili tím, že porušili právo u konání svého úřadu, stanoví zvláštní zákon.

§ 105 (1) Ve všech případech, ve kterých úřad správní podle zákonů
o tom vydaných, rozhoduje o nárocích soukromoprávních, volno jest
straně tímto rozhodnutím dotčené po vyčerpání opravných prostředků
dovolávati se nápravy pořadem práva.“

Třicátá léta ovšem přinesla nejen hospodářskou krizi, ale zejména
s ní rozmach fašismu v řadě evropských zemí. Přijetím mnichovského
diktátu (1938) se skončilo období parlamentní demokracie a začala se
etapa druhá, vyznačující se postupnou fašizací státu. Mnichovský dik-
tát neznamenal pouze změnu hranic, ale vedl i k vážnému hospodář-
skému oslabení Československa a podstatně změnil jeho mezinárodní
postavení. Stát se dostal do hluboké krize státní, vnitropolitické, ideové
i morální. Byla uloupena třetina území a téměř 5 miliónů obyvatel. Na
okupovaném území zůstalo 40 % průmyslu, podstatná část palivové
a surovinové základny země. Nové hranice byly stanoveny podle vo-
jenských hospodářských potřeb Německa.

Dosavadní koaliční systém stran selhal, čehož okamžitě využili představitelé krajně pravicových politických proudů, aby prosadili výměnu politické reprezentace. Započal se fašizační proces, který vyvrcholil okupací, vznikem Protektorátu Čechy a Morava a Slovenského štátu.⁴⁰¹

7.2 Soudnictví v rámci státního mechanismu

Soudy působící v období první republiky je možné rozčlenit do několika skupin.

7.2.1 Nejvyšší správní soud

Úvodem je třeba se zmínit o skupině soudů někdy v literatuře nazývaných jako tzv. veřejnoprávní soudy. Sem je řazeno zejména soudnictví správní, jehož základy byly vytvořeny již v rakousko-uherské monarchii. Z celé předpokládané organizace správního soudnictví však zůstal jen **Nejvyšší správní soud**, vytvořený hned v roce 1918. Župní zákon v roce 1920 však uzákonil jiný systém správního soudnictví, které mělo být decentralizováno a v němž měly rozhodovat senáty složené jednak ze státních úředníků, jednak ze zástupců občanstva. K realizaci tohoto projektu však nedošlo. V této souvislosti je však třeba zdůraznit, že

⁴⁰¹ BAXA, B. *Parlament a parlamentarism*. Praha, 1924; BROKLOVÁ, E. *Československá demokracie: politický systém ČSR 1918–1938*. Praha, 1992; BROKLOVÁ, E. *První československá ústava*. Praha, 1992; ČECHUROVÁ, J. a kol. *Ústava 1920: vyvrcholení konstituování československého státu*. Praha, 2011; *Československá ústava a zákony s ní souvislé*. Praha, 1935; GALANDAUER, J. *Vznik Československé republiky 1918: programy, projekty, perspektivy*. Praha, 1988; HOETZEL, J. *Ústavní listina Československé republiky: zvláštní otisk ze Slovníku národohospodářského, sociálního a politického*. Praha, 1928; KROFTA, K. *Dějiny československé*. Praha, 1946; PAVLÍČEK, V. *O české státnosti: úvahy a polemiky*. Praha, 2002; SCHELLE, K. *Organizace československého státu v meziválečném období (1918–1938)*. Praha, 2006; SCHELLE, K. *Meziválečné Československo a Evropa: vliv evropských záležitostí na meziválečné Československo a československých poměrů na Evropu v případových studích*. Ostrava, 2008; SCHELLE, K. *Vznik Československé republiky 1918*. Ostrava, 2008; *Ústava republiky Československé*. Praha, 1921; VAVŘÍNEK, F. *Základy práva ústavního*. Praha, 1921; WEYR, F., NEUBAUER, Z. *Ústavní listina Československé republiky: její znění s poznámkami*. Praha, 1931; WEYR, F. *Československé právo ústavní*. Praha, 1937.

v první ČSR byl vybudován poměrně dokonalejší systém soudních kontrol veřejné správy. Kromě zmíněného Nejvyššího správního soudu kontrolu rozhodnutí správních úřadů prováděly řádné soudy. Základem se zde stal § 105 ústavy, který říkal: „Ve všech případech, ve kterých správní úřad podle zákonů o tom vydaných rozhoduje o nárocích soukromoprávních, volno je straně tímto rozhodnutím dotčené po vyčerpání opravných prostředků dovolávat se nápravy pořadem práva“.⁴⁰²

7.2.2 Ústavní soud

Ústavní soud byl zřízen prováděcím zákonem k ústavě č. 162/1920 Sb., o ústavním soudě. Sám soud pak na základě zákonného zmocnění přijal svůj jednací řád, který byl vyhlášen pod č. 255/1922 Sb.

Rozhodoval, zda:

- zákony neodporují ústavnímu řádu,
- prozatímní opatření stálého výboru Národního shromáždění nemění ústavní zákony nebo nezákonně nemění příslušnost úřadů, ledaže jim jsou přiděleny nové úkoly.

Kromě toho měl kontrolovat ústavnost zákonů sněmu Podkarpatské Rusi, který však nebyl nikdy ustaven, a tak tato kompetence se neuplatnila.

⁴⁰² FLIEDER, K. (ed.). *Nejvyšší správní soud s jazykovými předpisy, platícími před nejvyšším správním soudem, zákon o moci soudcovské, zákon o rozhodování nároků soukromoprávních úřady správními a příslušné předpisy*. Praha, 1927; FLIEDER, K. *Nejvyšší správní soud: informativní výklad na podkladě praxe a judikatury N.S.S.* Praha, 1928; HÁCHA, E. *Nejvyšší správní soud*. Vzpomínka na jeho zřízení a dnešní stav. *Právník*. 1928, roč. 67; HÁCHA, E. *Nejvyšší správní soud*. Brno, 1932; RÁDL, Z. (ed.). *Nejvyšší správní soud: normy o jeho zřízení a působnosti, komentované podle judikatury bývalého správního soudního dvora a nejvyššího správního soudu s použitím materiálů a písemnictví*. Praha, 1933; RÁDL, Z. (ed.). *Nejvyšší správní soud: [zákon a jednací řád]: komentář k zákonu ze dne 16. června 1937, číslo 164 Sb. z. a n. o nejvyšším správním soudě a k jednacímu řádu pro nejvyšší správní soud, publikovanému vládní vyhláškou ze dne 16. července 1937, číslo 191 Sb. z. a n. Praha, 1937; SEDLÁČEK, S. *Soudní kontrola veřejné správy*. Brno, 2011; SCHELLEOVÁ, I., SCHELLE, K. *Z historie správního soudnictví*. In: *Historie a současnost veřejné správy. Sborník příspěvků z vědecké konference*. Brno, 1993; SCHELLEOVÁ, I. *K problematice správního soudnictví*. In: *Současnost a perspektivy místní správy (Sborník příspěvků z konference)*. Brno, 1996; SCHELLEOVÁ, I. *Tradice správního soudnictví. Právní praxe v podnikání*. 1996, roč. 5, č. 11, s. 1; VAVŘÍNEK, F. *Nejvyšší správní soud a suverenita*. In: *Pocta k šedesátým narozeninám Dr. Emila Háchy*. Bratislava, 1932.*

Ústavní soud měl sedm soudců, po dvou volili v plénu ze svých řad Nejvyšší soud a Nejvyšší správní soud, zbylé tři, včetně předsedy, jmenoval prezident republiky. Neměl však v tomto směru žádné velké kompetence, protože jmenování podléhalo kontrasignaci ze strany vlády, a kromě toho po trojici kandidátů na tyto tři místa navrhovala Poslanecká sněmovna a Senát Národního shromáždění a sněm Podkarpatské Rusi (ten navíc nevznikl a jeho působnost zde převzala vláda). Každému ze soudců byl stejným způsobem jmenován jeden náhradník, a to pro případ, že by se soudce nemohl účastnit jednání anebo by jeho mandát předčasně zanikl.

Funkční období Ústavního soudu bylo desetileté. Poprvé byl Ústavní soud ustaven dne 7. listopadu 1921. Funkční období všech soudců uplynulo 17. listopadu 1931, poté se ale politická reprezentace po dlouhých sedm let nedokázala shodnout na sestavení nového ústavního soudu, a stávající soudci proto v plénu zaujali názor, že zůstávají ve svých funkcích až do nové ustavující schůze. K té došlo až 10. května 1938. Poslední plenární schůze se konala 16. května 1939, o rok později všichni soudci, stejně jako členové vlády a státní zaměstnanci složili slib věrnosti Vůdci Velkoněmecké říše. Jako úplně poslední projev jeho činnosti lze chápat 31. březen 1941, kdy Jaroslav Krejčí, oficiálně stále předseda soudu, působící však už jen jako protektorátní ministr spravedlnosti, vyhověl žádosti přednosta kanceláře ústavního soudu Julia Holána, působícího v této funkci už od roku 1921, o zproštění funkce a odchodu do penze.⁴⁰³

⁴⁰³ LANGÁŠEK, T. *Ústavní soud Československé republiky a jeho osudy v letech 1920–1948*. Plzeň, 2011; LANGÁŠEK, T. (ed.). *Ústavní soud Československé republiky: 90 let od jeho ustavující schůze: sborník příspěvků z kolokvia konaného na půdě Ústavního soudu v Brně dne 15. listopadu 2011*. Brno, 2012; LANGÁŠEK, T. *Ústavní soud ČSR a zmocňovací zákony*. In: *Odras německého národního socialismu ve třicátých letech v Československu a státech střední Evropy. Sborník z kolokvia pořádaného Katedrou dějin státu a práva Právnické fakulty Masarykovy univerzity, The European Society for History of Law a Moravským zemským archivem v Brně*. Brno, 2013; OSTERKAMP, J. *Ústavní soud v meziválečném Československu 1920–1939: Bezmocní bohové v ústavním nebi*. In: *Československé právo a právní věda v meziválečném období (1918–1938) a jejich místo ve střední Evropě*. Svazek 1. Praha, 2010; PĚŠKA, P. Několik námětů a poznámek k přípravě zákona o Ústavním soudu ČSSR. *Právník*. 1969, roč. 108, s. 543; PROCHÁZKA, A. *V boji za ústavnost: ze vzpomínek bývalého ústavního soudce*. Brno, 2008; SCHELLE, K., TAUCHEN, J. *Vývoj konstitucionalismu v českých zemích*. 1. díl. Praha, 2013.

7.2.3 Volební soud

Ověřování voleb se svěřovalo **Volebnímu soudu**, připojenému k instituci Nejvyššího správního soudu, zřízeného podle anglického vzoru. Právně byl zakotven v zákonu č. 125/1920 Sb. ze dne 29. února 1920, o volebním soudě, jenž byl třikrát novelizován.

Volební soud nezávisel na zákonodárném sboru. V čele Volebního soudu stál prezident Nejvyššího správního soudu a jeho členy bylo 12 přísedících (kteří nemohli být členy Národního shromáždění ani zastupitelstev) a referenti přidělení z právníků Nejvyššího správního soudu.

Volební soud rozhodoval buď v senátech, anebo v plenární schůzi. Senáty se skládaly z prezidenta (senátního prezidenta) jako předsedy, tří přísedících a stálého referenta, jmenovaného prezidentem soudu pro dotčený senát.

Plenární schůze rozhodovala v neveřejném líčení a mohla se usnést: 1. na písemném napomenutí, 2. na peněžité pokutě do 10 000 Kč, 3. na návrhu, aby člen volebního soudu byl zbaven členství. O návrhu rozhodovala Poslanecká sněmovna.

Volební soud:

1. rozhodoval o stížnostech do výsledků reklamačního řízení provedeného podle zákona o stálých seznamech voličských ze dne 19. prosince 1919, čís. 663 Sb.;
2. zkoumal a ověřoval volby členů Národního shromáždění a župních zastupitelstev;
3. rozhodoval o stížnostech do voleb do Národního shromáždění, župních zastupitelstev, župních výborů a komisí;
4. rozhodoval v případech § 13 zákona o Volebním soudu o ztrátě mandátu;
5. rozhodoval podle zákona ze dne 18. června 1924, č. 144 Sb. o tom, zdali u určitého člena Národního shromáždění nastal případ neslučitelnosti.⁴⁰⁴

⁴⁰⁴ HOETZEL, J. Volební soud. In: *Slovník veřejného práva československého*. Svazek V. Praha, 2000; HORA, V. *Volební soudnictví*. Praha, 1938; HORA, V. Volební soud v nových politických poměrech. *Moderní stát*. 1939, roč. 12, č. 3, s. 70; PEŠKA, Z. Ověřování parlamentních voleb a volební soudnictví. *Všehrd*. 1922, roč. 4, č. 1, s. 3; PEŠKA, Z. *Československý volební soud*. Praha, 1927; ŘÍHA, J. Verifikace voleb do Národního shromáždění Volebním soudem.

7.2.4 Řádné trestní a civilní soudy

Ostatní soudy působící v první republice můžeme rozdělit do tří základních skupin: trestní a civilní soudy řádné, soudy specializované a soudy rozhodčí.

Základem soudnictví v ČSR byly tedy trestní a civilní řádné soudy. Stejně jako v monarchii byla jejich struktura čtyřstupňová. Jako nejvyšší instance pro věci civilní a pro věci trestní byl v listopadu 1918 zřízen Nejvyšší soud, jenž sídlil od roku 1919 v Brně. Jeho organizace byla téměř shodná s organizací Nejvyššího soudního a kasačního dvora ve Vídni, jenž působil do roku 1918. Skládal se z prvního a druhého prezidenta, sedmi senátních prezidentů (roku 1930 byl jejich počet rozšířen na 9) a čtyřiceti radů (od roku 1930 48), vesměs jmenovaných prezidentem republiky.

Nižší stupně soudní organizace byly poněkud odlišné v českých zemích a na Slovensku, vzhledem k odlišné struktuře soudnictví v Předlitavsku a Uhrách. K sjednocení došlo až na základě zákona č. 201/1928 Sb., o úpravě některých organizačních otázek v oboru soudnictví. Od působnosti tohoto zákona byly sborovými soudy II. instance vrchní soudy (působící místo dřívějších vrchních soudů zemských v Čechách a na Moravě a soudních tabulí na Slovensku). Sborovými soudy I. instance byly soudy krajské (na Slovensku dříve označované jako *sedrie*). Sborové soudy byly soudy senátními, kde soudilo kolegium (sbor) několika soudců. Krajské soudy byly navíc specializované, k jejich názvu tak přibýlo označení jejich specializace, a proto se hovořilo o exekučních, obchodních, civilních nebo trestních soudech. Základní organizační jednotkou byly okresní soudy, kde působil *samosoudce*.

Vedle řádného soudnictví v první republice působila řada nejrůznějších soudů specializovaných, které byly úzce specializované.

In: HÁCHA, E. (ed.). *Pocta k šedesátým narozeninám Dr. Jiřího Hoetzela*. Bratislava, 1934; STRÁNSKÝ, J. K otázce ztráty poslaneckého mandátu výrokem volebního soudu. *Časopis pro právní a státní vědu*. 1923, roč. 6, č. 1, s. 175; WEYR, F. K otázce ztráty poslaneckého mandátu výrokem volebního soudu. *Časopis pro právní a státní vědu*. 1923, roč. 6, č. 1, s. 245.

7.3 Specializované civilní soudy

Z civilních specializovaných soudů je třeba upozornit na živnostenské soudy, převzaté z Rakouska.

7.3.1 Lichevní soudy

Reakcí na rozbujelou lichvu v době válečné i poválečné bylo zřízení **lichevních soudů**. Právním podkladem pro jejich vznik byl zákon č. 567/1919 Sb. ze dne 17. října 1919, o lidových soudech pro trestání válečné lichvy (soudech lichevních).

Lichevní soudy byly zřízeny při každém okresním soudu a sborovém soudu první instance, vykonávajícím pravomoc ve věcech trestních jako samostatná jejich oddělení. Ve velkých městech jich bylo možné zřídit několik.

Předsedy lichevních soudů jmenoval při okresních soudech prezident sborového soudu první stolice a při sborových soudech první stolice prezident sborového soudu druhé stolice, který jmenoval i potřebný počet ostatních soudců z povolání.

Přisedící jmenoval na dobu jednoho roku předseda lichevního soudu, a to pro každé oddělení dvacet čtyři. Šest jich bylo vzato z obchodníků a živnostníků, šest ze zemědělců, šest z dělníků a šest z osob s pevným platem. V obou posledních skupinách se jmenování dělo ve všech skupinách výběrem z osob navržených odborovými organizacemi skupiny, o kterou šlo, a nebylo-li jich, politickými organizacemi týchž skupin. Nebylo-li takových organizací nebo nenavrhly-li způsobilé osoby do osmi dnů po vyzvání, jmenoval je přisedící předseda lichevního soudu podle vlastní znalosti okresu.

Pro sborové soudy jmenoval přisedící a náhradníky týmž způsobem předseda sborového soudu, a to pro každé oddělení dvacet čtyři přisedících a osm náhradníků.

Za přisedící byly vybrány „osoby vynikající počestností a poctivostí, jakož i rozhledem a znalostí osob i poměrů místních, od nichž očekáváti lze, že budou rozhodovati nestranně“.

Lichevní soudy rozhodovaly jak o správních přestupcích, tak o soudních přestupcích a samozřejmě i o přečinech a zločinech.

O správních přestupcích rozhodoval předseda lichevního soudu jako zástupce příslušného správního úřadu bez přísedících, tedy jako samosoudce, v těch případech, kde řízení bylo přikázáno správním úřadům.

Šlo-li v takovém případě o čin, o němž učinil trestní oznámení veřejný úřad, důvěrník veřejného úřadu, kterého veřejný úřad soudu oznámil, nebo některá osoba podle svého služebního pozorování, mohl soudce bez předchozího řízení uložit trest trestním příkazem, shledal-li dostatečným trest vězení nejvýše jednoho týdne nebo peněžitou pokutu nejvýše pěti set korun, při nedobytnosti též trest vězení nejvýše jednoho týdne. S tímto trestem bylo možné též spojit propadnutí zabavených předmětů potřeby nebo výtěžku jejich prodeje, pokud hodnota jejich podle ustanovených úředních cen nebo výtěžek z prodeje předmětů potřeby nepřevyšovaly jednoho tisíce korun.

Trestního příkazu nebylo možné vydat, nesouhlasil-li veřejný žalobce s vyšší trestu, jež soudce zamýšlel uložit.

Trestní příkaz musel obsahovat:

1. jméno, povolání a bydliště obviněného nebo jiné označení jeho vylučující pochybnost o totožnosti,
2. označení trestního činu, jakož i kdy a kde byl spáchán,
3. jméno úřadu nebo osoby, které učinily trestní oznámení,
4. trestní ustanovení, které bylo porušeno a podle něhož byl vyměřen trest,
5. výměru trestu,
6. poučení o právu námitek a lhůtě k podání jejich,
7. označení soud, který trestní příkaz vydal.

Proti příkazu bylo možné do tří dnů po jeho dodání podat námítky u soudu, který příkaz vydal. Nebyly-li námítky v této lhůtě podány, byl trestní příkaz vykonán; byly-li námítky podány včas, bylo zahájeno řádné řízení.

Proti nálezu vynesenému soudcem jako zástupcem úřadu správního mohl veřejný žalobce i obviněný podat odvolání, o němž rozhodoval odvolací senát sborového soudu první stolice, složený ze soudce z povolání jako předsedy a dvou přísedících v řízení obdobném odvolacímu řízení ve věcech přestupkových.

O soudních přestupcích rozhodoval předseda lichevního soudu při okresním soudu za účasti dvou přísedících. O odvolání proti rozsudku